

han troer at have Anledning til at besvære sig over den Politieembedsmand, der har ledet Forundersøgelsen, kunne fremføre sin Anke for Underdommeren, da de af en saadan Embedsmand foretagne Handlinger ikke have nogen judiciel Karakter.

Kapitel 3.

Om Anklagekendelse og Anklagebeslutning.

Medens Ministeriet, som tidligere bemærket, har antaget, at der i de mindre Straffesager, hvor ingen Forundersøgelse har fundet Sted, ikke behøves nogen egentlig Anklagebeslutning, men at det her vil kunne overlades den offentlige Anklager selv at tage Bestemmelse, om han vil forfølge Sagen for Herreds- (By-)retten, maa man derimod holde for, at der, naar en Forundersøgelse er foretaget, ogsaa maa tages formelig Beslutning, om Anklage skal reises, navnlig fordi der i denne Beslutning ligger en Garanti baade for det Offentlige og den Sigtede. Det Offentlige maa betrykkes mod, at der uden tilstrækkelig Grund reises Sager, som ofte ville foranlede Byrde og Uleilighed for Befolkningen og ikke ubetydelige Omkostninger for det Offentlige. Den Sigtede bør ikke kunne stilles for Retten som anklaget for en betydelig Forbrydelse, førend de mod ham talende Omstændigheder nøie ere prøvede, og der af denne Prøve er fremgaaet det Resultat, at der er tilveiebragt en saadan Mistanke imod ham for at have begaaet en Forbrydelse, at Sagen bør gøres til Gjenstand for nøiere Undersøgelse ved de Domstole, der endelig skulle paakjende den.

Men her opstaar det Spørgsmaal, af hvem skal en saadan Beslutning tages? Mouriers og Hages Udkast have begge besvaret det omtrent paa samme Maade; efter begge Udkast skal Beslutning tages af et Anklagekammer, bestaaende af 3 Dommere, der efter Mouriers Udkast skulle tages fra de af ham foreslaaede Kredretter, efter Hages fra Landsoverretterne. Med Hensyn til den nævnte Bestemmelse i Hages Udkast har imidlertid Folketingsudvalget bemærket, at den er forekommet flere af Udvalgets Medlemmer ikke

at være uden Betænkelse, dels fordi Afgjørelsen af dette efter deres Formening væsentlig administrative Spørgsmaal overhovedet synes mindre egnet til Forhandling ved Domstolene, dels fordi man derved vilde paalægge Overretterne en betydelig Byrde, som kunde virke hæmmende paa deres øvrige Forretninger, dels endelig fordi et ikke ringe Ophold i Straffesagernes Behandling derved vilde forvoldes. Enkelte af Udvalgets Medlemmer have derimod ikke fundet disse Grunde vægtige nok til derfor at fravige Udkastets Ordning, og de øvrige Medlemmer have heller ikke kunnet forene sig om nogen fælles Udtalelse, idet nogle have fundet det hensigtsmæssigt enten at henlægge Afgjørelsen til de offentlige Anklagere (Generaladvokaten og de ham særligt underordnede Embedsmænd) eller i alt Fald til selve Undersøgelsesdommeren, og andre derimod have forment, at ingen af de foreslaaede Fremgangsmaader ubetinget kan siges at have Fortrinnet fremfor den Tingenes Tilstand, som hidtil har bestaaet hos os, at Overøvrigheden har Afgjørelsen. Da disse Medlemmer derhos ikke antage, at der i det nye Systems Båsen ligger nogen Hindring for, at det hermed kunde have sit Forblivende, have de været mest tilbøjelige til at erklære sig for, at der ikke deri skeer nogen Forandring.

Denne sidste Anskuelse kan Ministeriet for sit Vedkommende ikke tiltræde. Det er vel saa, at der ikke i det nye System i og for sig ligger nogen ubetinget Hindring for i denne Henseende at blive ved det hidtil Bestaaende; men ligesom det Hverv at tage Beslutning om Anlæg af Straffesager nærmest har været betroet Overøvrighederne paa Grund af deres hele Forhold til den kriminelle Retspleie, saa at det, naar denne Stilling forandres, i og for sig turde være naturligt, at den sig dertil sluttende Myn- dighed bortfalder, saaledes turde det ogsaa under den nye Ordning være forbundet med særegne Vanskeligheder for dem at tage Beslutning om Anklage, idet der nødvendigvis maa stilles strengere Fordringer til Affattelsen af denne end hidtil har været Tilfældet. Overøvrigheden har efter nærværende Udkast slet intet Andet at gjøre med Strafferetspleien end at bestikke